

• ЛІББІ •

П'ЯТЬ ГОДИН ТОМУ

Той день, коли Ліббі Роудс зустріла Ніколаса Ферреру де Варону, збігся з днем, коли вона виявила, що одуріння — слово, яке донині не використовувала, — стало єдиним зрозумілим способом описати її стан, коли він поруч. Це був день, коли вона ненавмисно підпалила порт'єри кабінету професорки Брекенрідж, деканки з виховної роботи, і коли трапилися дві пам'ятні події: вступ Ліббі до Нью-Йоркського університету магічних мистецтв та зародження невимовної ненависті до Ніко. Відтоді вона щодня марно намагалася стримувати ці емоції. Сьогодні її вже допекли до живого, та все ж день мав бути інакшим, адже нарешті їхні з Ніко шляхи розійдуться. А якщо їй доведеться якось випадково зустрітись, обоє, вона переконана, будуть завзято одне одного ігнорувати. Як не крути, Мангеттен великий, і всі тут намагаються когось уникати — тож вони з Ніко нарешті підуть кожен своєю дорогою і їм більше ніколи не доведеться працювати разом. Ще зранку вона ледь не наспівувала від такого щастя. Її хлопець Езра приписав був це блаженство якійсь недавній події: чи то дівчина завершила курс цілковитою відмінницею (це пов'язано з Ніко, але не лише з ним), чи то її запросили дати випускню промову для Нью-Йоркського МагМиту. Кінець діло хвалить, але найбільш принадливим було наближення новітньої ери.

Це буде останній день, коли Ліббі зведе погляд на Ніко де Варону. Не могла й уявити більшої радості, ніж утіха від цього світанку простішого, ліпшого життя, не отруєного існуванням Ніко.

— Роудс, — проказав, помітивши дівчину, Ніко, коли займав своє місце на сцені поруч із нею. Він промовив її прізвище так, ніби перебирав у руці мармурові кульки, а потім шмигнув носом, як завжди грайливо. Комусь могло здатися, що його ямочки, мов сонцем печені, та привабливо недосконалий носик (наслідок перелому) могли з легкістю компенсувати непоказний зріст та численні вади характеру. На думку ж Ліббі, Ніко просто мав гарну спадковість та був занадто самовпевнений.

— Гм, дивно. Роудс, димом тягне, відчуваєш?

Смішно. До біса кумедно.

— Обачніше, Вароно. Тобі ж відомо, що аудиторії розташовані прямісінько над розломом?

— Звісно ж, відомо. Повинен знати це, адже мені тут наступного року доведеться працювати, чи не так? — задумливо відповів він. — Шкода, до речі, що ти не отримала стипендії.

Оскільки це було промовлено навмисно, щоб її роздратувати, Ліббі, замість відповіді, стала показово вдивлятися в натовп. Їй ще ніколи не доводилося бачити аудиторію настільки переповненою, навіть долішні ряди заповнили випускники та їхні родичі, ще стільки ж samozaproshenih стояло у вестибюлі.

Та навіть здалеку Ліббі помітила добротний б'яцький піджак, який він купив років зо двадцять тому на весілля та в який відтоді зодягався на будь-який бодай трохи формальний захід. Вони з мамою зайняли середній ряд на відстані декількох сидінь від центру, і, побачивши їх, Ліббі на мить відчула хвилю нестримної любові. Хоча, звісно ж, вона просила їх не приходити. Соромилася трохи. Але ось вони: тато у своєму піджаку, мама, яка навіть губи нафарбувала, а на стільці поруч із ними...

Не було нікого. Ліббі помітила це тієї ж миті, коли якась дівча у високих кедах проскочило поміж рядами. Ця підлітка, відсахнувшись від чиеїсь бабусі з тростиною, скорчила невідповідну події гримасу. Яке моторошне нагадування, ну дуже

вчасно: трохи знайомої юнацької нудьги, сукня з корсетом та порожній стілець коло батьків. На якусь мить усе навколо попливало у Ліббі перед очима, вона не могла зрозуміти, чи то раптова сліпота, чи то сльози.

Та, на щастя, ані те, ані інше. По-перше, якби Кетрін була досі жива, їй уже ніколи не було б шістнадцять. Так чи інакше, за віком Ліббі перегнала свою старшу сестру. Таку математику вона й досі не могла осягнути. Тож зараз це була лише давня рана. Нічого смертельного, просто шрам.

Перш ніж Ліббі повернулася до саморуйнування, перед очима нечітко промайнула ще одна фігура. Знайома гривка смолистих кучерів винувато кивнула, після чого зайняла порожній стілець. Езра, котрий одягнув чи не останній светр, що зберіг колір після прання Ліббі, заповнив діру, де мала б бути Кетрін. Він простягнув програмку заходу батькові, а мамі запропонував серветку. Езра недовго потеревенив з ними про щось, а потім поглядом знайшов сцену. У його очах замиготіли вогники, коли він запримітив Ліббі. Самими губами промовив: «Привіт».

Давній біль від втрати Кетрін приглушило полепшення. Сестрі це б не сподобалося, як і сукня Ліббі та, власне, як і стрижка.

— Привіт, — ворухнула губами у відповідь Ліббі, і Езра скривив знайому їй усмішку. Хлопчина був худорлявий, сухоробрий, попри постійну звичку мати щось на перекус, попри оманливо високий, на перший погляд, зріст. Він рухався майже з котячою витонченістю, і їй це подобалося: його елегантність, тиха заспокійлива хода.

Ніко запопадливо простежив за поглядом Ліббі, і кутики його губ смикнулися у злій насмішці:

— Ось як. Фаулер теж, бачу, з'явився.

Ліббі, блаженно забувши на якусь мить про існування Ніко, різко најжачилася, щойно він примітив Езру:

— Ти щось маєш проти?

— Аж ніяк. Мені просто здавалося, що ти підняла планку, Роудс.

Не ведись, не ведись, не ведись...

— Езра, до речі, нещодавно отримав підвищення, — спокійно промовила вона.

— Від посереднього працівника до компетентного?

— Ні, до... — замовкла Ліббі і, стиснувши кулак, подумки порахувала до грюх. — Він тепер проєктний менеджер.

— Матір божа, — сухо проказав Ніко. — Я вражений.

Ліббі кинула на нього отруйний погляд, а він усміхнувся.

— У тебе краватка збилася, — заявила байдужим голосом. Ніко одразу підніс руку, щоб ту краватку пригладити. — Невже Гідеон не доглянув, не простежив?

— Та ні, він... — і Ніко затнувся, щойно Ліббі стиха зраділа переможному успіху. — Дуже дотепно, Роудс.

— Що дотепного?

— Гідеон в ролі моєї няньки — от комедія. Це щось новеньке.

— Таке саме, як раптова революційність дотепів про Езру?

— Я не винен у тому, що він убогий, — цього не змінити, — відповів Ніко. Якби вони не стояли перед усіма однокурсниками та чималою кількістю викладачів і співробітників закладу, Ліббі наважилася б на щось більше, аніж ще один ковток повітря, а поки зосередила зусилля на цьому.

На превеликий жаль, допікання Ніко де Вароні сприймуть як вкрай неприйнятну поведінку.

«Останній день, — нагадала собі Ліббі. — Останній день із Ніко».

Хай там верзе, що хоче, ці балачки все одно нічого не змінять.

— Як твоя промова? — спитав Ніко, а дівчина закотила очі.

— Ніби я її з тобою обговорюватиму.

— Хай їй грець, а чому б і ні? Я ж бо знаю про твій страх сцени.

— Немає в мене жодного... — Вдих. Нехай два, про всяк випадок. — Не маю я страху сцени, — Ліббі вдалося заперечити, цього разу спокійніше. — Навіть якби я обговорювала з тобою промову, як саме ти міг би мені допомогти?

— А чому ти вирішила, що я збирався тобі допомагати? — спитав Ніко. — Даруй, аж ніяк.

— А ти й досі ображаєшся, що не тебе обрали для промови?

— Ой, я тебе прошу, — глумливо прошепотів Ніко. — Нам обом відомо, що ніхто не гаяв часу на таку дурню, як вибір випускника чи випускниці для прощальної промови. Половина всіх присутніх уже напідпитку, — додав він.

Ліббі знала, що він мав рацію, але визнавати цього не хотіла, до того ж, тема була досить болючою. Він хоч і міг скільки завгодно вдавати байдужість, але дівчина чудово знала: програвати їй він не любив, хай би якою дрібною була суперечка.

Вона знала, бо на його місці почувалася так само.

— О, — бадьоро сказала вона, — а як же я виграла, якщо всім байдуже?

— Ти *єдина* голосувала. Роудс, ти наче мене взагалі не слухаєш...

— Роудс, — озвалася з попередженням деканка Брекенрідж, щойно промайнула повз їхні сидіння на сцені, де захід був у розпалі, — Вароно, невже так важко посидіти одну годину тихо?

— Професорко, — покійно відповіли обоє, витиснувши із себе винуваті усмішки, і Ніко нервово засмикав свою краватку.

— Зовсім ні, — запевнила деканку Ліббі, знаючи, що навіть Ніко не наважиться дуркувати та також погодиться. — Усе чудово.

— Виходить, ранок видався добрий? — вигнула брови Брекенрідж.

— Як по маслу, — відповів Ніко, замаюрівши однією зі своїх чарівливих усмішок.

Саме це в ньому й драгувало найбільше: з усіма іншими він поводився нормально, не капав на мозок. З усіма, крім Ліббі. Ніко де Варону любили всі вчителі. Усі однолітки хотіли або бути на нього схожим, або зустрітися з ним, або бодай подружитися.

Яким би даром він не володів, та, схоже, це був дотик Мідаса. Ніко легко вдавалося перетворювати всяку нісенітницю на золото. Це відбувалося радше рефлексивно, ніж було справжнім умінням, тож Ліббі, якою б талановитою науковицею не була, ніколи не змогла б цього навчитися. Ніко вмів легко зачаровувати, і це не було наукою, яку можна вивчити. Такий вишуканий дар не обмежити чітко визначеними маркерами.

Він також володів жорстким умінням забивати людям баки і змушувати їх думати, що він знає про що говорить. Проте це вдавалося йому не завжди. Лиш іноді, можливо. Але точно не завжди.

Гіршим за зухвале невігластво Ніко було те, що він *мав* роботу, про яку мріяла Ліббі. Але зась їй коли-небудь у цьому зізнатися. Звичайно, потрапити до найкращої магічної фірми венчурного капіталу на Мангеттені — чудова можливість Ліббі могла б забезпечувати фінансування інноваційних технологій медейнів, мала би доступ до портфоліо захопливих ідей з величезним потенціалом для зростання та нарощування соціального капіталу. Тепер саме час діяти: значне перенаселення світу, виснажені ресурси, потреба застосування альтернативних джерел енергії нагальніша, аніж будь-коли. Згодом вона могла б змінити саму структуру прогресу медейнів — могла вибрати той чи інший стартап, щоб змінити розвиток усієї світової економіки — і до того ж, їй добре б за це платили.

Вона *хотіла* б отримати дослідницьку стипендію в Нью-Йоркському МагМиті, але її дали Ніко.

Доки Брекенрідж займала своє місце, а Ніко вдавав розсудливість, Ліббі розмірковувала про своє блаженне майбутнє, де між нею та Ніко не буде суперництва. Упродовж чотирьох років хлопець був невід'ємною частиною її життя, як якийсь набридливий зайвий орган. Медейни-фізики, які керують стихіями, були рідкістю настільки, що у світі їх існувало лиш двоє. Чотири довгі нестерпні роки їх пхали разом у кожен клас без винятку. Не дивно, що рівень витримки міг тепер зрівнятися з силою їхньої взаємної антипатії.

Для Ніко, який звик добиватися свого, Ліббі була тим ще клопотом. Вона вважала його чванливим і зарозумілим з першої їхньої зустрічі, про що нагадувала йому без вагань. Якраз це Ніко де Варона ненавидів найбільше: коли з першого погляду його не починали обожнювати. Певно, це стало для нього першою в житті душевною травмою. Знаючи його, легко уявити, як він не доспав ночей, роз'ятрений самим лише існуванням жінки, яка його не боготворила. Однак для Ліббі все було набагато складніше. Окрім того, що вони й так не зійшлися характерами, Ніко вона вважала кимось набагато гіршим, ніж звичайним покидьком. Він, до того ж, був огидним класичним нагадуванням про все, чого Ліббі не вдалося досягти.

Ніко походив з родини видатних медейнів і з дитинства здобував приватну освіту у своєму розкішному палаці (як вона гадала) в Гавані.

Ліббі, уродженка невеличкого Піттсбурга, чия провінційна сім'я не мала в роду ні медейнів, ані бодай звичайнісіньких чаклунів, планувала поїхати до Колумбії, перш ніж на горизонті замаячив Нью-Йоркський МагМит в особі Брекенрідж. Дівчина не знала базових принципів медейнів. Почала з самісінького нуля вивчення теорії магії і мала працювати вдвічі більше за всіх інших, щоб потім її зусилля були відкинуті заради «Авжеж, Ліббі, дуже добре... А тепер, Ніко, спробуй-но ти».